

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones à Clemente X. & Innocentio XI. editas

Luxemburgi, 1739

CXLVII. Constitutiones Congregationis Benedictino-Bavaricæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74708)

CXLVI.

Reformatur Breve circa Melitenses ad solos ordinatos cum falsis Dimissoriis.

Hoc Breve ed. fuit 1684., Julii 1., Pont. 8., ubi vide notata. Item Inn. XII. Const. ed. 1693., Decem. 14., Pont. 2. quæ est de suscipiendis ordinibus extra tempora.

Dat. 30. Jan. 1686. An. 10.

INNOCENTIUS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Ab Urb. VIII. privati fuerunt Fori privilegio Itali ordinati cum falsis dimissoriis.

Alias postquam fel. rec. Urbanus Papa VIII. prædecessor noster per quamdam suam Constitutionem cujus initium est, *Secretis æternæ providentiæ consilii &c.* inter alia voluerit Italos, si quos tunc imposterum clericali characterè insigniri, vel ad minores ordines promoveri ab alieno Episcopo cum falsis Dimissoriis contigisset, etiam si qualitatibus per Concilii Tridentini Decretum Cap. XVI. Sess. XXIII. requisitis præditi essent, nihilominus, secuta tamen prius desuper Judicis Ecclesiastici declaratione, fori privilegio minime gaudere, sed sæculari Jurisdictioni, ut antea plene in omnibus subjacere, & subjectos esse; pro parte dilecti filii Magni Magistri Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, Nobis exposito, quod ut incommodis in Insula Melitensi in dies insurgentibus occurreret, Congregatio Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum die 8. Maji 1677. declaraverat Melitenses ordinatos, seu ordinandos cum falsis, seu absque Dimissoriis, non gaudere privilegiis Clericalibus, sed posse præfatam Urbani prædecessoris Constitutionem per nos ad Insulam Melitæ extendi. Nos supplicationibus ejusdem Magni Magistri nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati de memoratorum Cardinalium Consilio, supra expressam præfatam Constitutionem Urbani prædecessoris dispositionem ad Insulam Melitæ, itaut quod Melitenses, quos cum falsis Dimissoriis vel sine Dimissoriis contigisset ab alieno Episcopo Clericali characterè insigniri, vel ad minores ordines promoveri, secuta prius Judicis Ecclesiastici declaratione, fori privilegio minime gaudere, sed sæculari Jurisdictioni in omnibus subjacere deberent, auctoritate Apostolica extendimus, & ampliavimus, salva tamen semper in præmissis auctoritate supradictæ Congregationis Cardinalium, & alias prout in nostris desuper in simili forma Brevis die prima Julii 1684. expeditis literis, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, & inserto haberi volumus, plenius continetur. Cum autem animadversum fuerit decretum dictæ Congregationis Cardinalium super præmissis emanatum in illius extensione excedere sancita in §. 4. dictæ Constitutionis Urbani prædecessoris in ea parte, in qua includantur etiam ordinati absque Dimissoriis proprii Ordinarii, ideoque præfata nostra literæ, quæ juxta Decretum hujusmodi expeditæ fuerunt, congruenter reformandæ videantur: Nos opportune in præmissis providere volentes, de eorundem Cardinalium consilio, auctoritate præfata tenore præsentium reformamus supradictas nostras literas circa promotos, seu promovendos, sine literis Dimissoriis, perinde, ac si emanassent dumtaxat quoad promotos, seu, promovendos cum falsis Dimissoriis: Salva tamen pariter in præmissis auctoritate ejusdem Congregationis Cardinalium.

Idem Decretum fuit ab hoc Pontifice de Clericis Melitensibus ordinatis cum falsis, vel etiam sine dimissoriis.

Causa reformationis.

Reformatio, quæ comprehenditur soli ordinati cum falsis dimissoriis.

Clausula.

§. 1. Decernentes easdem præsentem Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, &

pro tempore spectabit plenissime suffragari, & ab illis respectively inviolabiliter observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 2. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die XXX. Januarii MDCLXXXVI., Pontificatus nostri An. Decimo.

Confirmantur Constitutiones Congregationis Benedictino-Bavaricæ sub Invocatione Sanctorum Angelorum Custodum.

Erectio hujus Congregat. habetur Const. ad 1684. Aug. 26., P. 8. & de electione Abbatum agitur Const. ed. 1686. Feb. 9., P. 10.

INNOCENTIUS PAPA XI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Militantis Ecclesiæ regimini meritis licet imparibus per ineffabilem Divinæ Sapientiæ, atque bonitatis abundantiam præsidentes, ea, quæ pro sælici, prosperoque Congregationum Monasticarum, uberes in Ecclesia Dei bonorum operum fructus, assidue proferre satagentium, regimine, & gubernio provide, prudenterque constituta, & ordinata esse noscuntur, ut firma semper, atque inviolata persistant, & sub illorum directione Christifideles divinis obsequiis, sub suavi Religionis jugo mancipati, mandatorum Dei stadium faciliore in dies progressu decurrere, populumque Christianum, bono vitæ suæ exemplo, fructuosius ædificare, & spiritualium aromatum odore perfundere valeant, Apostolici muniminis præsidio, cum id a Nobis petitur, libenter constabilimus.

§. 1. Alias siquidem nonnulla tunc expressa Monasteria Ordinis Sancti Benedicti in Civitate Ratisbonen., ac in Dominio dilecti filii nobilissimi viri Maximiliani Emmanuelis utriusque Bavaricæ Ducis, Sacri Romani Imperii Principis Electoris, respectively, existentia, in unum corpus univimus, & conjunximus, sicque unita, & conjuncta, alia Monasteria ejusdem Ordinis illis, sub certa tunc expressa forma, aggreganda, in novam Congregationem sub titulo SS. Angelorum Custodum Bavaricam nuncupandam, ad instar Congregationis Helveticæ, dicti Ordinis, perpetuo ereximus, & instituvimus. Ac eidem Congregationi, sic de novo erectæ, & institutæ pro bono ejus regimine, & gubernio, in primo ipsius Congregationis Capitulo generali, Constitutiones, quæ tamen nullam validitatem, aut robur assequerentur, nisi postquam ab Apostolica Sede fuissent expresse confirmatæ, efformandi facultatem tribuimus, & impertiti sumus, & alias prout in nostris desuper in simili forma Brevis die 26. Augusti 1684. expeditis literis, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

§. 2. Cum autem, sicut pro parte dilectorum filiorum Cælestini Abbatis Monasterii Sancti Emmerani Ratisbonensis Præsidis, & cæterorum Abbatum dictæ Congregationis Bavaricæ, Nobis nuper expositum fuit, ipsi eodem anno 1684. primum eorum Capitulum Generale in dicto Monasterio Ratisbonensi celebraverint, in eoque juxta facultatem sibi a nobis, sicut præmittitur attributam, nonnullas Constitutiones pro felici,

prosperoque

CXLVII.

Dat. 6. Febr. 1686. An. 10.

Refertur erectio hujus Congregationis cum facultate condendi Constitutiones.

Constitutiones a primo Capitulo Generali an. 1684. editæ, & jussu Pontificis correctæ, & reformatæ.

prosperoque ejusdem Congregationis Bavaricæ regimine, & gubernio efformaverint, quæ in unum volumen redactæ, & ad hanc Sanctam Sedem transmissæ fuerunt, ac jussu Nostro a Congregatione nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, & aliorum Romanæ Curie Prælatorum, ad eandem Constitutiones examinandas specialiter deputata, sedulo examinatæ, & aliquibus additis, aliis sublatis, correctæ, & emendatæ sunt, tenoris, qui sequitur, videlicet.

P R O Æ M I U M.

Intentio Congregationis Bavaricæ Ordinis S. Benedicti sub titulo Sanctorum Angelorum Custodum a Sanctissimo Domino Nostro Innocentio Papa XI. autoritate Apostolica anno 1684. noviter erectæ, non est novam Regulam introducere, aut novas obligationes Religiosis, ad conscientias eorumdem gravandas, imponere, sed collapsam Monasticam disciplinam juxta Regulam Sancti Benedicti, ad quam tam Abbates, quam ceteri Religiosi Nostri Ordinis vi votorum emissorum tenentur, ita restaurare, ut eadem Regula, juxta charitatis, & perfectionis leges debite observetur, ac Ecclesiæ ritibus, & legibus omnia accommodentur. Quamobrem aliarum Congregationum laudabilium, nempe Cassinensis, S. Mauri, & Vallisoletanæ salutaribus Statutis, & declarationibus in praxim jam redactas, quantum possumus nos conformabimus, cuncta sic disponendo, ut nihil nimis arduum, & onerosum injungendo, iter Evangelicæ perfectionis, & observantiæ Regularis, unò corde, & animo in vinculo pacis, & charitatis, cum gaudio, & Spiritus consolatione curramus.

C A P U T I.

De forma, & Ordine Congregationis Bavaricæ.

Congregatio Bavarica SS. Canonibus, & Summorum Pontificum Decretis, conformiter, cætenus formanda, & ordinanda est, ut pro debita observantia Regulæ Sancti Benedicti in primis per media, tum Capitulorum Generalium, tum per Visitatores singulorum Monasteriorum perfectior Disciplina Regularis, eaque quantum possibile erit, conformis in omnibus Congregationis hujus Monasteriis introducat, & conservetur.

S. I.

De Capitulis, seu Conventibus Generalibus.

Singulis triennii, inchoando a proxime celebrando Capitulo aliud Generale Capitulum celebrabitur in aliquo Monasterio ad hoc, in quo omnes Abbates (nisi Canonicas præpeditones habeant) personaliter conveniant, & continuis aliquot diebus diligentissime tractent de reformatione Congregationis, & observantia Regulari, aliisque rebus ad regimen Congregationis pertinentibus.

Convenientes vitam ducant communem, omni superfluitate exclusa, refectorem in mensa regulari fumant, continuata lectione libri spiritualis per totam mensam, fiatque a singulis proportionata expensarum refusio illi Monasterio, in quo Capitulum celebratur.

In proximo Capitulo præsidebit D. Cælestinus Abbas S. Emmerani, qui novissime electus fuit in Præsidentem Congregationis: in aliis vero eligentur in principio Capituli per vota secreta in scriptis Præses, & duo Visitatores in hoc quoque proximo Capitulo tali modo eligendi erunt unaque cum Præsidente eidem præsidere debebunt, directorium habebunt, proponenda proponent, consilia, & vota aliorum requirent, atque secundum ea, quæ feliciter per majorem partem suffragiorum ultra medietatem fuerint conclusa, & ap-

probata, recessus, seu statuta Capitularia consueverint, & quod taliter circa observantiam Regularem rite, & recte statutum fuerit, inviolabiliter observetur ab omnibus, omni excusatione, contradictione, & appellatione remotis.

Ipse vero modernus Abbas S. Emmerani proximum generale Capitulum a Monasterio ab eo depurando indicet, futura vero ejusmodi generalia Capitula a Præsidente pro tempore existente, vel eo non existente, aut legitime impedito, a primo Visitatore, congruis temporibus intimari, ac convocari debebunt in loco a præcedenti Capitulo Generali designato.

Qui legitime impediti comparere personaliter non poterunt, constituent (docto, prius de ejusmodi legitimo impedimento, traditaque in scripto potestate) Procuratorem, sive unum ex aliis Abbatibus, sive Priorem, aut alium Religiosum Conventualem, seu Monasterii, qui proinde omnibus consultationibus intererit, & inter Abbates (ultimo tamen loco) sedeat, & votum dabit. Quod si plures sic constituti Procuratores adfuerint, is inter eos, sed post omnes Abbates, sessionis, suffragiique servetur ordo, qui inter Abbates constituentes, si adessent, servetur.

Omnia, & singula Monasteria, sive singuli Conventus Religiosi, Congregationis nostræ Conventualem Sacerdotem, majori suffragiorum Conventus parte, in Procuratorem electum, ad Capitulum Generale ablegabit, singulari memoriali instruendum, cui ipsorum nomine tum gravamina, tum alia proponenda committentur, qui etiam in punctis consultandis, rationes suas, pro, vel contra proponet, simulque post Abbates, vel eorum Procuratores, secundum ordinem professionis locum obtinendo, votum consultivum habeant. Hi missi Procuratores e suis quatuor eligere poterunt, qui votum etiam decisivum, post Abbates suprascripto modo, habebunt. Cum autem omnes tam Abbates, quam Procuratores, ad locum, in quo Capitulum celebrari debebit, convenerint, Majori Sancti Spiritus Missa decantata, cui omnes intererunt, sumptoque per singulos Sanctissimæ Euchariistiæ Sacramento accedent ad Capitulum; tum Præses, brevi exhortatione facta legitimam esse Congregationem, declarabit: in aliis autem agendis, præsertim quoad electionem Præsidentis, & Diffinitorum, ferendaque suffragia observant ea, quæ juxta Sacrorum Canonum dispositionem servanda sunt.

Præses autem, & Diffinitores electi nominabunt, & instituent tres Causarum Auditores, Abbates duos, & Procuratorem Conventualem unum, qui temporalem statum Monasteriorum examinant, summas receptorum, & expensarum, creditarum quoque, & debitarum pecuniarum cuique Monasterio, ex Brevibus computorum triennii præcedentis cujuslibet Monasterii, quæ Procuratores iisdem tradere tenebuntur, inspicient, etiam quem ipsi Auditores excessum in administratione temporalium animadverterint, ad Diffinitores deferent, qui pro bono Monasteriorum, prout expedire viderint, super his providebunt.

Diffinitorum autoritas tempore dumtaxat Capituli Generalis durabit; ac tam Præses, quam ipsi Diffinitores, ac Visitatores, non solum quando in officio erunt, sed in perpetuum ad servandum silentium statim electi, præstito Juramento se obstringent.

Protocollo quoque Capituli Generalis, & Visitatorum, si Præsidentis, & Visitatorum arbitrio aservari ulterius necesse non sit, comburentur; quæ vero servanda erunt, ita caute custodientur, ut nullo modo in illorum deveniant manus, quos Visitatio, & accusatio concernere potest.

S. 2.

De Præsidente Congregationis.

Pro feliciori successu Capituli proxime celebrandi, si ita Præsidenti, & Visitatoribus videbi-

tur, unus Abbas ex alia Congregatione Ordinis Sancti Benedicti evocandus erit, qui D. Abbati Sancti Emmerani moderno Præsidi nostræ Congregationis assideat, primumque locum immediate post eundem Præsidentem teneat; successive vero alii omnes Abbates juxta consuetam eorumdem præcedentiam.

Intra triennium quoque omnia, quæ per Abbates singulos non commode expediri, neque tamen ad Capitulum Generale differri possunt, ad ipsum Præsidentem referantur, petendo consilium, vel decisionem, pro ratione subjæctæ materiæ juxta tenorem Regulæ S. Benedicti, & nostras Constitutiones.

Ipse autem D. Præsides, vel statim, ponderatis rationibus, per se resolutionem dabit, vel in casibus dubiis, & gravioribus consilium a Visitatoribus, aliisque Abbatibus vicinis prærequirit: atque hujusmodi Decisiones, seu Resolutiones D. Præsidis, licet ante confirmationem Capitularem vim statuti perpetui non habeant; tamen usque dum causa in proximo Capitulo proponatur, sine oppositione, vel contradictione observentur.

Libera etiam sit appellatio singulis Religiosis, qui a proprio Abbate se gravari, & proinde justam appellandi causam habere credunt, ad D. Præsidentem conceditur, eo tamen observato, ut per literas gravamina proponant, nec nisi vocati personaliter eundem accedant. Item, ut cum religiosa modestia, sine insolenti despectione proprii Abbatis provocationes hujusmodi fiant. Quod si nec a D. Præsidente juste judicatum quispiam censeat, ad Capitulum Generale, siquidem causa gravaminis sit gravis, & proportionata sit, provocare poterit, & a Capitulo Generali ad Sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper, & quandocumque liber patet recursus. Quo facto omnis processus sit suspensus, etsi pro causarum, vel circumstantiarum qualitate, provocans hujusmodi in suo Monasterio quiete vivere non posse videatur, pro convenienti tempore ad aliud Monasterium transferetur per Præsidentem.

Habeat Dominus Præsides sigillum speciale Congregationis in manu, & custodia sua, quo utetur in expeditione, seu communicatione Decretorum Capitularium, item recessuum, seu chartarum Visitationis, etsi quæ alia non proprio, sed totius Congregationis, vel saltem nomine Domini Præsidis, & Visitatorum expedienda erunt. Asservabit etiam Dominus Præsides omnia documenta, protocolla, aliaque scripta, quæ pro futuris eventibus asservari, ut supra, necesse erit: consignanda post explesum triennium suo successori.

In quem finem in uno Monasterio a Capitulo nominando Archivium constituatur, in quo documenta, quæ universam Congregationem concernunt, asservabuntur a duobus, vel tribus ab eodem Capitulo deputatis.

Insuper necessarium erit aliquale ærarium constituere, in quo singula Monasteria proportionatam aliquam collationem pecuniæ annuatim faciant, eo fine, ut in primis expensæ a Visitatoribus in transitu ab uno ad alterum Monasterium faciendæ, sine novo Monasteriorum onere, deinde etiam alia, quæ emergentibus casibus nomine Congregationis expendenda erunt, ex hoc communi ærario sumi possint. Atque hoc ærarium sub custodia Domini Præsidis erit, qui cum duobus deputatis illius Monasterii, in quo ærarium extiterit, inspectionem, & curam debitam habebit, atque singulorum portiones, seu taxas (certo anni tempore) recipiet, & completo triennio suo, de omnibus acceptis, & expensis rationem, unaque residuam pecuniam in Capitulo Generali deponet, novo Præsidi numerandam, & committendam, ac custodiendam, ut supra decretum est.

Dominus Præsides curabit, a quodam ad id

specialiter deputato, describi ea, quæ notatu digna per annum acciderint, spectantia ad Congregationem, utpote Monasteriorum accessiones, Superiorum Institutiones, amotiones, & depositiones, si quæ fiant, & alia negotia magni momenti, quæ suscepta per annum, vel terminata fuerint, & in alio Libro nomina Patronorum, Benefactorum, & Amicorum Congregationis, ac etiam extraordinaria benevolentiz officia ab ipsis recepta, ut de iis successores suos, & alios docere possit, quos duos Libros ad Capitulum Generale deferret, Patribus exhibendos.

Quolibet triennio Præsides Congregationis officium deponet, ita tamen, ut sexennio, & amplius illius officium continuari possit, si ita pro bono Congregationis disponendum Capitulo videbitur, dummodo tamen confirmatio fiat per secreta suffragia a duobus ex tribus partibus Vocalium in Capitulo existentium.

§. 3.

De Visitatoribus, & Visitationibus.

Ut visitationes Monasteriorum unde plurimum tam disciplinæ Regularis conservatio, quam eorum, quæ in Capitulis Generalibus salubriter constituta sunt, executio pender, cum auctoritate, & fructu fiant, ipse Dominus Præsides erit ordinarius primus omnium Monasteriorum Visitator; Præter quem duo alii Visitatores eligantur in Capitulo Generali, quorum unus semper cum Domino Præsidente Visitationibus intererit. Si Præsides non possit omnia Monasteria visitare, disponet cum Visitatoribus, quænam soli Visitatores visitare debeant. Monasterium Domini Præsidis a duobus Convisitatoribus visitabitur. In casu, quo propter agritudinem, vel alia inevitabilia, eaque diuturna impedimenta sive Dominus Præsides, sive alii duo Visitatores non possent officio visitationis fungi, per Capitulum Generale quolibet anno, donec aliud statutum sit in Capitulo Generali provisio faciendæ, & eventualiter alii substituendi sunt, ne res tam salutaris, scilicet visitatio singulorum Monasteriorum omittatur, sed omnino perficiatur, & terminetur.

Quod si Præsides non adsit cum uno Visitatore, neque ipsimet duo Visitatores constituti simul adesse possunt in visitatione, adjungetur a Præsidente cum consilio Visitatorum uni Visitatori socius ejus, vir capax, & in statutis faciendis Visitatori auxilio esse possit, qui ad solum servandum in iis, quæ ad officium suum pertinent, eo modo, quo Visitator, adstringetur.

Pro primo triennio a proximo Capitulo inchoando, visitatio fiet quolibet anno pro majori Congregationis stabilitate, & perfectiore religiosa disciplina introducenda, quæ visitatio annua, an continuis futuris temporibus continuanda sit, vel singulo solummodo triennio posthac instituenda sit, in Generali Capitulo decernendum erit.

Præter visitationes communes particulariter, & ex causa particulari, unum, alterumve Monasterium visitari poterit, ubi tamen velut in causa graviori Dominus Præsides consilio duorum Visitatorum, vel etiam aliorum Abbatum vicinorum uti, nec nisi sufficienter informatus, & urgente necessitate ad singularem hujusmodi visitationem procedere debeat. Officium principale, atque obligatio Visitatorum juxta Sacros Canones *Cap. fin. de statut. Monach.* in eo consistit, ut:

Primo, De statu Monachorum, & observantiis regularibus diligenter inquirent, corrigant, & reforment, quæ juxta Regulam Sancti Benedicti, & nostræ Congregationis Constitutiones viderint corrigenda.

Secundo, Ita tamen ut delinquentes Mona-

chos

chos per Abbatem loci corrigi faciant, eisque injungi penitentiam salutarem, vel etiam penas delictis proportionatas.

Tertio. Ipsi etiam Visitatores, Monachos, quos contumaces invenerint, & rebelles, juxta modum culpæ Regulari censura, & debitis poenis percillant.

Quarto. Si vero Abbates in corrigendis Monachis suis juxta Visitorum mandata, inventi fuerint negligentes, moneantur, & corripiantur in proximo Capitulo Generali.

Quinto. Quod si Abbas fuerit inventus Visitoribus nimis negligens aut dilapidator, vel alias merito ab officio amovendus, secundum præscripta Sanctorum Canonum *Cap. penult.*, & *fin. de Stat. Monach.* disponendum erit.

Quod si quis ex gravi causa se injuste gravatum existimaverit, ad Visitatores, ut dictum est, recursum suum habebit, a Visitoribus ad Præsidentem, & a Præsidente ad Capitulum Generale, a Capitulo Generali ad Sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper, & quodcumque liber pateat recursus. Casu vero quo quispiam, vel Abbas, vel Religiosus ad alium Judicem cujuscumque Dignitatis, vel qualitatis, aut præminentia sit, tam Ecclesiasticæ, quam sæcularis, appellare præsumperit, juxta Sacros Canones, & Summorum Pontificum Constitutiones, necnon Sacrarum Congregationum Decreta a suis Superioribus Regularibus puniatur. Tam in visitationibus, quam etiam in Capitulis triennialibus Secretarius adhibendus erit, qui Protocolla conficiat, aliaque expediat, quæ concipienda & expedienda sunt. Is vero de silentio fideliter servando, & quod sine commissione DD. Visitorum, vel Præsidentium nihil expedire, nec aliis communicare velit, præstito juramento se obligabit.

CAPUT II.

*De unione, & communicatione Monasteriorum
Congregationis Bavaricæ.*

§. 1.

De mutuis auxiliis, & subsidiis.

Quamvis præsens unio, & Congregatio non tollat, imo intendat, & supponat Monasteriorum primævo Instituto, & S. Regulæ conformem distinctionem, & separationem, & non minus in posterum, quam huc usque singula Monasteria singulares redditus, itemque proprios, & perpetuos Abbates habitura sint, quibus uti tota administratio, & dispositio porro commissa, ita eorum officium, & obligatio erit, secundum proportionem reddituum, & Monasterii constitutionem, tum economiam instituere, tum in suscipiendis Conventualibus eo intendere, ut in numero, & qualitate personarum eatenus Monasteriis sibi commissis prospiciatur, quatenus aliena subsidia petendo, aliis oneri esse non debeant. In quem finem Præsides pro sua discretionem admonebit Abbates, quatenus in Monasteriis suis tot Religiosos habeant, quot supportatis aliis oneribus commode sustentari, ac pro felicitati statu Monasteriorum, tam in spiritualibus, quam temporalibus, prodesse poterunt.

Propter casus tamen extraordinarios, qui omni quandoque diligentia adhibita præcaveri non possunt, posteaquam per Congregationem erectam, omnia Monasteria quasi in unum corpus coaluerint, omnino oportebit in necessitate mutuis auxiliis, & subsidiis succurrere, atque sic fratrem a fratre adjuvari.

Quod præcipue circa personas facile, & frequentius necesse erit, si videlicet, in uno Monasterio non sint satis idonei pro officiis, cura animarum, instructione aliorum &c., vel e con-

tra si sint, quibus, vel propter valetudinem, vel alias causas emergentes, ad corporis, & anime salutem conducere videatur loci mutatio. Hisce casibus omnino succurrendum mutuo, atque unanimiter curandum, qualiter tum animæ salventur, tum Monasteria singula in bono statu conserventur. Et quidem ordinarie hæc materia ad Capitulum Generale referenda, ibique communibus consiliis de modo, & mediis resolvendum erit: si tamen periculum in mora apparebit, D. Præsides cum consilio duorum, vel trium Abbatum; eorum maxime, de quorum interesse agitur, interim usque dum in Capitulo plenius provideatur, disponere, & omni meliori modo, quo potest providere debet. Ad hunc igitur finem, ut exigente justa causa Religiosorum de uno ad alterum Monasterium translatio commode fieri possit, in posterum omnes ad Novitiatum, seu Professionem in quocumque nostræ Congregationis Monasterio admittendi, se obligabunt expresse, quod a loco Professionis ad tempus discedere; & in alio Monasterio vivere, aut functiones injungendas subire teneantur, quoties id in Capitulo Generali, vel Domino Præsidenti, sive pro exigentia alterius Monasterii, sive pro sua propria salute necessarium videbitur, eo tamen salvo, quod quilibet in Monasterio Professionis suæ semper jus, & titulum, item vocem activam, & passivam retineat, ad quod etiam regressum, cessante causa translationis habebit: neque enim absolute, vel in perpetuum aliquis alio transferetur (nisi forte causa omnino extraordinaria, & specialissima id postulet) sed omnes sic translati in visitatione, aut Capitulo Generali se insinuare, & restitutionem ad locum Professionis urgere possunt, exaudiendi, si specialis ratio non obstat.

De iis porro, qui hæcenus absolute stabilitatem loci professi sunt, sine obligatione ad prædictam translationem, confidimus eos, vel ultro in hoc ipsum statutum consensuros, seque prædicto modo obligaturos, vel saltem difficiles non fore, si exigente necessitate, aut rationabili causa ad transitum temporalem de suo ad aliud Monasterium requirantur.

§. 2.

De communi Novitiatu.

Inter occasiones, quibus ab uno Monasterio, aliis utiliter succurri potest, præcipue videntur circa Novitios, & Novitiatum, ubi frequentes defectus se se hæcenus prodiderunt, dum vel alibi non fuerunt, qui cum debito fervore & scientia Novitios in solidiori accessu instruerent & manuducerent, vel Novitii singulares, aut nimis pauci in uno Monasterio non poterant ab aliis separari, & in exactiore disciplina educari.

Ubi unicum remedium occurrit communis Novitiatus, si videlicet Novitii in uno, vel si numerus magnus esset, duobus Monasteriis Novitiatum subeant, sub idoneo ad hoc munus Magistro, ex quocumque Monasterio eligendo. Interim quia aliunde rationabile, & necesse est, ut tum Novitii Constitutionem Monasterii, in quo citra casum, & causam specialem constanter vivendum, tum etiam superiores, & Conventus mores, indolem, & animi propensiones Novitiorum, quos in perpetuos Confratres, & Convictores suscipiunt, rite probent, & experiantur: Primo quidem Novitii, sive Postulantes per duos menses in habitu sæculari, & in Monasterio, in quo suscipiendi sunt, manebunt, Officiis Divinis, aliisque exercitiis regularibus intererunt, cellam in dormitorio occupabunt, & in Refectorio communi cum aliis refectionem sument: tum ad Monasterium Novitii instruendis deputatum mittentur, in quo instruentur, & annum integrum permanebunt, quo peracto, ad Monasterium, in

quo vota emissuri sunt, revertentur, ibique profitebuntur, si majori suffragiorum Conventus numero approbentur. Quæ omnia sic fient, ut secundum divisionem anni probationis a Sancto Patre Benedicto in tria tempora, duorum in primis, dein sex, & ultimo quatuor mensium pro trina deliberatione, & resolutione factam Novitii primam probationem sic perficiant, ut intra illud tempus singulariter in recitatione Breviarii, & Ritibus, seu Cæremoniis religiosis exterioribus sedulo instruantur: postea in altera probatione circa interiorum hominem, veram vitæ Spiritualis perfectionem, secundum solida asceseos principia instruantur, ac deinde expleto hoc tempore, juxta præscripta in Regulis Sancti Benedicti, per reliquum anni spatium exerceantur, & tunc ad propriam Monasterium, in quo professionem emissuri sunt, cum Literis testimonialibus, & judicio Domini Abbatis, ac Magistri Novitiorum revertantur per aliquod tempus pro Abbatis arbitrio, probandi, quantum in communi Novitiatu profecerint, & an satis capaces, & idonei sint, qui ad professionem admittantur. Quod si ex causis rationabilibus a majori parte Capituli probatio cujusdam Novitii videatur ultra tempus consuetum extendenda, professio differri eoque poterit, donec Novitii mores, & genius omnino perspecta sint, Præsidi vero desuper debita relatio singulis vicibus dabitur.

Novitii omnes proponuntur toti Capitulo Monasterii illius, in quo erit Novitiatu communis probationis tempore, singulis quatuor mensibus examinandi, quo in examine exquiretur, quid quisque in illis reprehensione, aut emendatione dignum videtur, unde, vel dimissionis, seu admissionis possit fieri judicium, & ultimo mense communis Novitiatu finito, priusquam ad propria Monasteria Novitii cum Literis remittantur, in Capitulo singuli Religiosi mentem suam super capacitate, & incapacitate eorundem declarabunt.

Emissa Professione, qui ad studia Rhetorices, & Philosophiæ applicandi erunt, statim ad Monasterium in hunc finem pro studiis designandum, mittentur. Qui vero studiis non applicabuntur, vel Sacræ Theologiæ studio immediate vacare debent, prius per annum integrum in proprio Monasterio, sub regimine pii Patris Spiritualis exercitiis, & meditationibus unice applicandi erunt, nisi iustis de causis super hoc Abbati de consensu Præsidis, & Visitatorum, cum aliquibus dispensandum visum fuerit.

Tam in Monasterio, ubi Novitii instruentur, quam in illo, ubi Juniores professi studio Rhetoricæ, ac Philosophiæ applicantur, variis in dormitoriis, si fieri possit, recumbent: quod multo magis observandum erit, si in eodem Monasterio, tam Novitii, quam dicti Juniores Professi studiis operam dantes constituerentur; quo in casu, excepto Choro, & communi Refectorio, debita separatio fiet inter Novitios, & alios. Ad Monasterium pro dictis studiis deputatum, Abbates omnes Fratres iisdem studiis applicandos mittere tenebuntur, quorum etiam, utpote Juniorum piæ, & religiosæ institutioni insuper præficietur unus Pater Religiosus, vir gravis, maturus, & pietatis exercitiis præ aliis deditus, qui illos ad exactam Sanctæ Regulæ observantiam verbo, & exemplo inducat: ex qua eadem ratio in dicto Monasterio, respectu aliorum quoque Religiosorum, disciplina ad majorem, sive Novitiorum, sive Juniorum Professorum adificationem, exactissime observabitur.

§. 3.

De Communi studio Literarum.

Ut vero Fratres nostri e Lectione Divina majorem consolationem ac uberiores fructum

accipere, & alacrius vitæ solitariæ labores, & exercitia subire valeant, hortamur superiores, ad quos id spectat, ut in studiis Philosophiæ, & Theologiæ, aliisque disciplinis, quæ ad Sacrarum Literarum intelligentiam maxime conducunt, suos Monachos sedulo exerceant, eisque nulla in re desint, quæ in hujusmodi studiis, majorum, nec non Confratrum nostrorum, præsertim, qui sunt de Congregatione S. Mauri, exemplo proficere, ac subinde, in rebus suis ad Dei gloriam, & animarum profectum possint utiliter occupari, ad quorum studiorum statum felicem, quæ sequuntur declaramus observari debere.

Quamvis in vicinis Academiis passim extant convictus specialiter pro Religiosis ad studia mittendis, ordinati: quia tamen in pluribus Monasteriis, partim propter defectum mediorum, seu sumptuum, qui in hujusmodi convictibus, ad magnam quantitatem annuatim excrefcunt, partim ob alias causas, non omnes ad publicas Academias mitti potuerunt, ideoque non pauci hætenus in suis Monasteriis sine sufficienti instructione, & profectu literario detenti, rudes, & inhabiles, otii magis, quam librorum amatores evaserunt, cum ingenti suo, & Monasteriorum dispendio: ideo ut hac in parte per Congregationis nostræ unionem succurratur, in uno, vel pluribus Monasteriis, Gymnasia, & Scholæ aperiantur, ubi Religiosi in studio Rhetorices, in Philosophiæ, casibus conscientie, & materiis Theologicis præsertim illis, quæ pro cura animarum, & instructione populi, in sana, & orthodoxa Doctrina necessaria sunt, & in aliis similibus ad sufficientiam erudiantur, & educantur.

In quem finem præter illud Monasterium, juxta superius dicta, pro studio Rhetorices, & Philosophiæ destinandum, aliud constitui debet pro studiis Theologiæ Scholasticæ, ac Positivæ, Sacræ Scripturæ, & Sacrorum Canonum, atque linguarum, quæ ad Sacræ Scripturæ intelligentiam conducunt. Quod si unum Monasterium pro his omnibus studiis modo nominatis, nimis angustum foret, duo deputari poterunt, arbitrio Capituli, toties quoties necesse videbitur ab uno ad aliud Monasterium mutando. Professores, sive Lectores, ea & Magistri tam Rhetorices, quam Philosophiæ Sacræ Theologiæ Sacrorum Canonum, & aliorum studiorum prædictorum assumantur, sive ex nostra, sive ex alia nostri Ordinis S. Benedicti Congregatione, nec ab alia alterius Ordinis assumi poterunt, nisi de speciali licentia Sanctæ Sedis Apostolicæ, ad supplicationem Capituli, evocentur. Ut porro Religiosi in spiritu propriæ vocationis, & Religiosæ Disciplinæ observantia fufius conferentur, ad Academias publicas, nullus posthac mitti poterit, nisi a Capitulo Generali, ex iustis causis, pro quovis casu particulari, id expresse concedatur.

Quatenus studia memorata in nostra Congregatione magis floreat, in Monasteriis expresse ad eadem deputatis, & ut sumptus, eum in finem faciendi, quantum possibile fuerit, evitentur, qui Theologiæ Moralis studio solummodo applicabuntur, in propriis Monasteriis suis remanentes, ibidem Lectorem proprium, ad hoc deputatum, habebunt, qui bis ad minus in hebdomada, Lectiones e Theologia Morali habeat, & ab eodem, vel alio una vice saltem ex Sacra Scriptura alia Lectio habeatur.

Ad prædictorum executionem Magistri, seu Professores, præ cæteris ad hoc munus idonei, advocandi, & assumendi sunt, eisque uti respectively etiam eorum Discipulis, per DD. Visitatores, vel Capitulum Generale, eatenus prospiciendum erit, ut commode, & sine impedimento, vel defectu necessariorum studiis vacare possint. Porro quia nec Fratres studiosi, neque Novitii in Monasteriis, ubi studium hujusmodi,

vel

vel communis Novitiatus instituitur, sine incommodo, & impensis ali possunt, aliqua refugio, seu compensatio facienda erit; & primo quidem curandum est, quantum possibile, ab uno ad alterum Monasterium huiusmodi onerum translatio fiat, quatenus mutuum sibi vicem reddendo vicissim in eodem genere compensent. Si quæ vero Monasteria ad hoc qualificata, & satis capacia non sint, ea pro suis, quos ad studia, seu Novitiatum mittunt, vicissim alios Religiosos recipiant, siquidem ita occasio ferat. Sin minus, vel in pecunia moderatam aliquam refusionem, maxime si Novitii, aut Confratres studiosi patrimonium, vel ab eorum parentibus, sive consanguineis subsidia habeant, vel in alio genere, etsi non tunc statim, saltem cum tempore recognitionem præstent: ubi tamen nec exacta, & plena refugio, maxime a Monasteriis alias penuria laborantibus exigenda, sed propter commune Ordinis, & Congregationis bonum, incommodum, & pars expensarum supportanda erunt, eo solum observato, ne unum, alterumve Monasterium intolerabiliter gravetur, atque ita alia vice impossibilitatem causari, & admissionem tot hospitem iuste recusare possit: quod tamen arbitrio, & iudicio Abbatum in Capitulo congregatorum, committendum, & votis majoribus standum erit. Pro generali regula observandum est, ut sumptis pro personis ad bonum commune Congregationis applicatis, ex. grat. pro Lectoribus, solvantur ex massa communi totius Congregationis: pro personis ab uno ad utilitatem alterius Monasterii translatis, solvantur a Monasterio, in cuius utilitatem talis ordinatio facta fuit: si denique mutatio fiat ob utilitatem ipsius personæ, sive Monasterii, ex quo alio mittitur, solvantur sumptus ab eodem Monasterio. Quamvis autem pro tempore in Monasteriis nostris commoda accommodationes, & habitacula, pro studio, vel Novitiatu communi non extent, sed primum putari debeant, non sine difficultate, & temporis mora; confidimus tamen, consilio, & solertia DD. Visitationum, provideri, & obtineri posse, ut in majoribus Monasteriis aliquibus ad sufficientiam pareat, quod in re tam salutari necessarium erit: utque hoc sine longa dilatione, sed quanto citius possibile erit, efficiatur, eorum singulari curæ committimus.

Prædicta studia futuris temporibus in aliquo Monasterio indicere, vel dissolvere, aut etiam alio transferre Magistros, & Lectores instituire, aut amovere, extra tempus Capituli, gravi aliqua ratione urgente, possit Præses de consilio Visitationum, ab his tamen minus idoneos remove-re poterunt Visitatores.

Scholastici post emensum studiorum cursum, in exercitiis regularibus, liberi ab omnibus impedimentis occupabuntur per annum, sub cura, & moderamine alicujus pii, & experti Patris.

Lectores autem, & Magistri sint ea prudentia, maturitate, devotione, pietate, & aliis dotibus instructi, ut scientiis cum pietate docendis, verbo, & exemplo pares sint, novas opiniones, vel etiam parum communes, seu minus tutas ne doceant, Sacra Scripturæ sensum ne detorqueant, Sanctorum, & Doctorum placita in honore habeant; ac in omnibus, & præcipue in his, quæ ad munus suum pertinent, Superiori suo subiecti sint, & obedientes: nullus Alchimiam, Astrologiam Judicariam, aliasque periculosas, aut prohibitas artes, & disciplinas addiscere, multo minus docere, vel exercere audeat. Lectores, qui morum doctrinam tradent, eam, cum de ipsa Christi Lege agitur, ex Scripturis juxta Patrum consensum expositis, & ex eorundem Patrum traditione hauriant: cum autem de Disciplina, & Legibus Ecclesiæ, Decreta Conciliorum, præsertim Tridentini, & Summorum Pontificum consulent, & sequantur: qui autem Theologiam

tractant, omittis inutilibus quæstionibus, materias utiles, & necessarias ex scriptura, & traditionis fundamentis explicare studeant.

Nullus etiam scriptura sua, vel aliena, seu Libros a se, aut ab aliis factos prælo committere, aut publicare, vel quæ fuerint a se inventa, in ære incidenda tradere, aut alias in publicum evulgare possit sine expressa in scriptis licentia proprii Abbatis, & Capituli, vel Præsidis, & eorum ad quos spectat.

Exercitiis communibus aderunt semper Scholares, nisi a quibusdam fuerint, quod maxime decet in favorem studiorum, exempti, sed ab Officiis Divinis nusquam diebus Dominicis, & festis cum eis dispensabitur, nusquam etiam ab oratione mentali, majori Sacro, & Vesperis: sic enim operam dabunt comparandis scientiis, ut præcipuum eorum studium sit ad virtutem, & perfectionem status monastici contendere.

CAPUT III.

De particulari Monasteriorum gubernatione.

S. I.

De Abbate, & quæ eidem observanda sunt.

Gubernatio, & potestas, quæ Abbatibus tum per Sacram Regulam, tum SS. Canones respectu suorum Religiosorum, ipsiusque Monasterii in Spiritualibus, & temporalibus datur: per Congregationis erectionem non minuenda, simul autem eo intendendum erit, ut potestatem, seu officium rite secundum S. Regulam, & SS. Canones exercent, pro sua, & subditorum salute, commissisque Monasterii emolumento. Suppositis igitur, nec repetitis, quæ S. Pater Noster (cujus Regulam in omnibus observare intendimus) in Abbate requirit *Cap. 2. qualis debeat esse Abbas &c.* attendendum in primis erit, ut electio Abbatis legitime, & canonicè fiat juxta præscriptum ejusdem Regulæ, & Juris communis dispositionem, quæ in ejusmodi electionibus Abbatum deinceps omnino servanda erit.

Quod si innotescat aliquem precibus, aut persuasionibus per seipsum, vel per alium eligentes sollicitasse, talis hoc ipso pro indigno judicandus, neque electio talis confirmanda, sed cassanda sit. Electus legitime non tantum confirmationem a S. Sede Apostolica petet, ratione Monasteriorum horum, quæ taxantur in libris Camera Apostolicæ, sed & a Reverendissimis Episcopis Locorum quoad reliqua, quæ hæcenus ab eisdem ejusmodi confirmationem petere consueverunt. Quod si in casu particulari a quodam Rmo Episcopo, cui a Sancta Sede Apostolica Jus confirmandi Abbatem addictum fuit, eadem confirmatio per Neoelectum Abbatem obligationi suæ conformiter petita denegaretur, ipse Abbas ab huiusmodi denegata confirmatione appellare poterit ad Sanctam Sedem Apostolicam pro ejusmodi confirmationis, & benedictionis gratia impetranda.

Confirmatione prævia obtenta sic confirmatus Abbas plenam sui Monasterii administrationem eatenus consequetur, ut tamen, in certis quibusdam casibus partim in jure expressis, partim in consuetudine, aut singulari ratione fundatis, consensum sui Conventus, idest majoris partis eorum, qui commode ad Capitulum venire possunt, requirere, & obtinere debeat. In specie ad alienationem bonorum immobilium, sacræ, & pretiosæ suppellectilis, Reliquiarum, vel Antiquitatum magni momenti, scripturarum, & documentorum Monasterii &c. sive talis alienatio fiat per venditionem, sive per transactionem, aut permutationem, aliquo modo per SS. Canones, & Constitutiones Apostolicas, inter alienationes prohibitas numerato.

Præterea consensus requirendus est ad debi-

torum in magna summa contractionem; Monasterii novis censibus anniversariis, aliisque gravibus, & perpetuis obligationibus onerationem, quibus accensentur nova aedificia, unde Monasterii depauperatio, ipsique Conventui defectus necessariorum sequi posset: hoc insuper observato, ut quodcumque de alienatione, vel obligatione per Sacros Canones, & Constitutiones Apostolicas interdicta ageretur, etiam beneplacitum Sedis Apostolicæ desuper obtineatur.

Insuper etiam cum consensu Conventus expediendæ sunt præsentationes ad Parochias, vel Beneficia, siquidem Juspatronatus non ad Abbatem solum, sed communiter ad Monasterium spectat. Item concessionem tituli mensæ, sicut etiam admissio Novitiorum ad Professionem &c. Alia minoris momenti negotia, unde tamen periculum, vel incommodum Monasterio sequi posset, cum consilio Conventus expedienda sunt: & id, quod utilius judicatum fuerit, ex præscripto Sanctæ Regulæ resolvi debet. Et quidem, si causa gravis, & periculosa, etiam si ex iis, quæ de Jure consensus requirunt, non sit, tamen conformiter Sanctæ Regulæ tota Congregatio Monasterii convocanda, & singulorum consilia audienda sunt, quia sæpe Deus juniori revelat, quod melius est. Causæ vero leviores rectius inter paucos, idest cum Patribus Senioribus consulantur: cujusmodi censentur (nisi extraordinaria ratio dubitandi, vel laudabilis consuetudo aliud suadeat) Novitiorum ad Monasterium susceptio, Fratrum ad Sacros Ordines admissio &c. Gravioribus quoque excessibus cum consilio Seniorum emendantur, & puniantur, nisi delictum occultum, vel alia rationabilis causa sit, & Abbatem moveat sua auctoritate sine mora, vel aliorum præscitu procedere. Singulariter observandum, atque Abbatibus nostræ Congregationis cavendum erit, ne redditus Monasterii immodice in superfluos famulos, vel equos, item splendida convivia, recreationes, vel alias ad luxum, & fastum expendantur: unde cavendum erit Abbatibus, ne famulos Sæculares potius ad splendorem, & populorum respectum superfluum sibi conciliandum, quam ad necessarium servitium habeant; quare ut in terminis debitæ necessitatis, & decentiæ persistant de his in Capitulo rationem reddant; tales vero famulos suscipiant, qui sint bonæ indolis, eamque morum honestatem præferentes, ut illorum Christiana modestia omnibus sit manifesta, nullamque vanitatis ansam in vestitu, capillatura, & in conversatione sua præbeant, habitu incedant modesto, nullo modo verficolorato, non alex, aut vino, vel potationibus dediti, neque aliis similiter exceptis obnoxii.

Extra Monasterium existentes, & sub itinere constituti Domini Abbates semper Socium Religiosum secum habeant, si commode fieri potest: Reliquis vero Religiosis saltem Frater Laicus, aut, si Domino Abbati in casu particulari ita visum fuerit, famulus honestus pro Comite adjungatur.

Cubicula Abbatum universim sint munda; & sicut Servos Dei decet, modeste disposita, atque piis imaginibus exornata, exclusis profanis tam imaginibus, quam aliis ornamentis excessivis sericis, & similibus.

Unicuique Abbati permittitur, ut si redditus Monasterii id patiantur, unum currum habeat, qui tamen non sit deauratus, neque ex serico compactus, plures etiam equos non alat, quam pro ipsius, & Monasterii necessitatibus requiruntur.

Universim redditus Monasterii, habita ratione paupertatis Religiosæ, prudenter, & moderate in necessitates Monasterii, & Conventus, & in elemosynas dispensentur; si quid abundat,

in futuros casus, & necessitates, sive proprii, sive aliorum Congregationis nostræ Monasteriorum afferentur. Deinde quod per Sac. Canones *Cap. Cum ad Monasterium de Stat. Monach.* salubriter constitutum habetur, ut Abbas, cui omnes in omnibus reverenter obediant, quanto frequentius poterit, sit cum Fratribus in Conventu, vigilem curam, & diligentem sollicitudinem gerens de omnibus &c. maxime de Choro & mensa intelligendum, & observandum est, ut scilicet Abbates omnino festivi, sed aliis quoque diebus, quantum commode poterunt, ad solatium, & aedificationem suorum, cum iisdem Chororum, & mensam Regularem frequentent. Licebit proinde etiam hospites, habita consideratione personarum, & circumstantiarum, non solum Religiosos, & Clericos, sed etiam Sæculares, quandoque ad Refectorium ad mensam Regularem ducere, si quidem tales sint, ut per eos incommodum Conventui ex protractione, seu dilatione refectiois, neque dispendium Disciplina Regularis quoad silentium, & lectionem ad mensam secuturum sit: qua in re illud quoque observandum est, ut in diebus jejunii, & abstinentiæ, nullum aliud obsonium hospitibus apponatur, nisi quod juxta Sanctam Regulam, & has Constitutiones ipsis Religiosis comedere conceditur.

Hospitalitas quemadmodum in Sac. Scriptura laudatur, ita exercenda est cum ea moderatione, ut in prodigalitatis vitium non transeat; hinc omnem excessum, qui intuitu hospitalitatis fieri posset, diligenti circumspectione Visitatores a nostris Monasteriis eliminabunt, cum id minime ad aedificationem cedat, & e contrario potius scandalum generet. Pro cuiusque igitur hospitis qualitate id tantum in mensa apponatur, quod ad decentem, & moderatam refectiois, sublata omni superfluitate, & abusu necesse fuerit.

In cubilibus Hospitum omnis excessus, sive in ornatu serico, & aliis similibus apparatus, prorsus evitetur, ut Religiosa simplicitas cum modestia decenti conspiciatur, neque ad mensam vasa aurea, vel candelabra argentea eisdem apponantur, nisi forte aliqui calices, nri, & cochlearia cum furculis argentea quidem, non tamen deaurata apponenda videantur. In usu horum, & in expensis intuitu hospitalitatis faciendis, id specialiter considerandum venit, ut scandalum Sæcularibus non præbeatur, omniaque in simplicitate paupertatis Religiosæ cum sincera charitate præstentur. Quæ vero ex annuis redditibus Monasteriorum supersunt, utiliter impendantur, tum in usum pauperum, tum in supportandis oneribus nostræ Congregationis, & ad subveniendum congrue ejusdem communibus, & singulorum Monasteriorum futuris necessitatibus. Inter communia Congregationis onera computantur expensæ in causa Visitationum, pro Novitiis, pro studiis communibus, & aliis similibus ad Religiosam Disciplinam solide stabilendam spectantibus. Elemosynæ quæ pauperibus mulieribus petentibus largiendæ sunt, fiant a Janitore in pecunia, aut pane juxta æquitatis rationem. Caveatur vero, ut neque istis, neque nobilibus feminis (quibus clausuram Monasterii nullo modo ingredi liceat) in Monasterio, etiam extra Clausuram, neque in propinqua Domo, aut alibi prandium vel aliud ejusmodi, nisi ex gravi, & honesta causa, & semoto omni scandalo concedatur.

§. 2.

De Priore, & Subpriore.

Singuli Abbates eligant, & constituent sibi Priorem, Virum probatum, qui decimum quintum professionis suæ annum saltem expleverit (auditis prius Conventualium consiliis), qui

Abba-

Abbatis vices in Conventu suppleat, semperque in Choro, & Mensa, & Dormitorio cum Fratribus sit, Disciplina Regulari unice invigilet, atque in iis, quæ Divinum cultum; pietatem, & spirituales profectum spectant, tum exemplo præeat, tum verbis, & admonitionibus, seu correctionibus ceteros edoceat, ac dirigat.

Summopere caveat, ne per suam conniventiam, vel dispensationem Disciplina Regularis relaxatio fiat, sed omnia, quæ vel per Congregationem, vel proprium Abbatem ordinata, aut moribus, aut usu bene introducta sunt, debita observantia custodiat, tam absente, quam præsentem Abbate.

Singulis Septimanis, semel, aut si opus, sæpius Capitulum habeat, in qua leviores culpæ, quas ad Abbatem deferri non oportet, per ipsum corrigantur, injuncta delinquentibus, pro qualitate culparum, pœnitentia salutari.

P. Priori ordinarie adjungendus est Subprior, qui proximum, post Priorem locum in Monasterio habeat, pro vero Superiore semper habendus, & respiciendus, quamvis præsentem in Clausura, nec impedito in sua functione P. Priore, ad præcavendam confusionem Jurisdictione, & potestate jubendi, aut corrigendi non uti, sed ipse quoque P. Priori parere debeat. Absente vero, vel per agritudinem, aliave ex causa impedito Priore, ejus Officium in omnibus, maxime repentinis emergentibus, quæ dilationem non patiuntur, per P. Subpriorem suppleantur.

§. 3.

*De cæteris Officialibus, & Oeconomis
Monasteriorum.*

Œconomia Monasteriorum, quatenus decenter fieri potest, administratur per Religiosos, qui ad hoc idonei, atque in spiritu fundati sint, ut animarum periculum juste timeri non debeat: atque pro differentia locorum, & multitudine laborum, unus, vel plures, quos Abbas elegerit Granario, Culina, Cella vinaria, vel Cerevisaria præficiantur.

Officiales isti, seu Œconomi festis diebus omnino, & aliis diebus, quantum per functiones officii licet, Chorum, aliaque spiritualia exercitia, cum cæteris frequentent: neque enim ex hoc quod hujusmodi officii exterioribus præpositi, sed præcise quatenus juste impediuntur, exempti sunt. Quod quia pro diversa Constitutione Monasteriorum omnino inæqualiter accidit, non licebit ab uno ad alterum Monasterium argumentari, uti nec generale aliquid statui potest: sed consideratis circumstantiis, per Visitatores, & Abbatem loci determinandum erit, tum quæ officia Religionis committenda, & quot Officiales necessarii, tum qui, & quatenus a Choro, aliisque eximendi sint.

Duos saltem Œconomos, seu Cellerarium, & Depositarium quilibet Abbas instituire tenebitur, quorum alter accipiat omnes redditus Monasterii, alter expendat, quos instituet ex consilio, & consensu Seniorum, sine quo, nec poterit amovere.

In corrigendis quoque graviter delinquentibus Prioris, & Seniorum Abbas consilio utatur, sicut Regula præcipit.

Rationes de datis, & acceptis non conficiat Abbas, sed Cellerarius, & Depositarius, qui quolibet mense coram Abbate, & Senioribus totum Monasterii statum in temporalibus, receptis & expensis factis exhibebunt: Singulis autem annis in fine Decembris computata generalia reddituum, receptorum, & expensarum coram iisdem exhibebunt, & suæ administrationis rationem reddent.

Consultum videtur Officia tam Prioris, quam

Subprioris, & aliorum Officialium non esse perpetua, sed post aliquot annos (nisi specialis causa necessitatis, vel utilitatis Monasterii aliud postulat, & ad id Generalis Capituli consensus accedat) mutationem fieri: quatenus tum illi, qui hujusmodi functionibus diutius distracti sunt, occasionem sese recolligendi habere: tum alii quoque secundum qualitates, & merita sua ad honores, & officia ista aspirare possint. Quem in finem tam Prior, quam Superior cujuslibet Monasterii, elapso triennio per annum ad minus ab omni officio liberi permaneant.

Ut vero hæc mutatio commode sine ulla ignominia, vel præsumptione culpæ fieri possit, generale Statutum sit, ut omnes Officiales singulis annis ad initium Quadragesimæ ultro sua Officia resignent, expectaturi resolutionem a suo Domino Abbate, an resignationem talem acceptare, an vero ad annum sequentem rursum propria officia iisdem committere velit.

§. 4.

De Monitore.

In singulis Monasteriis eligatur a Conventu aliquis ex Senioribus Religiosis Monitor, Vir maturus, & discretus, qui ad omnem in spiritualibus, & temporalibus utilitatem diligenter attendat, & si quid vel corrigendum, & utiliter ordinandum agnoscat, confidenter, & ex officio Dominum Abbatem moneat: Præcipue vero officium Monitoris in eo consistit, ut omnes de Conventu, qui sorte per se ipsos accessum ad Abbatem non habeant, aut quocumque respectu aliqua denunciare formidant, per ipsum Monitorem tuto, & secrete etiam non nominata sua persona, si ita pateant, aperire, ac significare possint, quæ alias cum dispendio Monasterii, & Disciplina Regularis Superiores laterent.

Curabit autem Monitor utpote vir maturus, & discretus (qualis; ut prædictum, pro Monitore eligendus est) inutiles querelas, aut murmura sopire, & saniora consilia suggerere: e contra quæ rationalia, & tanti momenti judicabit, ut Abbas merito monendus videatur, si materia ipsum Dominum Abbatem, siue quemcumque alium concernat, libere secundum exigentiam officii sui, cum debita tamen modestia, & respectu moneat, & si opus urgeat, aut denique si effectus non sequatur Domino Præsidi, vel Visitatori pro rei momento, & exigentia denunciet.

CAPUT IV.

De Divino Officio, & Spiritualibus exercitiis.

§. I.

De Choro, & Horis Canonicis.

Cum nostra Professio nos Dei laudibus celebrandis addicat, alia omnia, ita ordinanda sunt, ut Officium Divinum in Choro nunquam intermittatur. Nec in particulari quisquam sine speciali causa, & licentia a Choro se subducatur, ut paulo ante de Officialibus constitutum est.

Horæ Canonicae secundum Breviarium Benedictino-Monasticum auctoritate Pauli V. editum, & ab Urbano VIII. ad correctionem Breviarii Romani recognitum: Missæ vero, aliaque in Hebdomada Sancta, vel alias consueta Officia, & Ceremonia secundum formam Romanam, & Calendarium Diœcesanum peragantur.

Festa nova ex præcepto Summorum Pontificum ordinata, inter quæ Sanctorum Angelorum Custodum cum Octava observentur, & celebrentur in omnibus Monasteriis nostræ Congregationis. Similiter Festa Ordinis auctoritate Apostolica appro-

bata, & celebrari concessa. Festum autem Commemorationis S. P. N. Benedicti 11. Julii sine Octava: tum & Festa Diocesana &c. pro quavis Diocesi de Apostolicorum Decretorum ordinatione, & præcepto observanda.

Pariter sub ritu Duplicis secundæ Classis, Festa S. Henrici Ducis Bavaricæ, & Imperatoris, necnon S. Chunegundæ Augustæ, & Ducissæ Bavaricæ celebrabuntur.

Ex singulari gratitudinis obligatione 26. Augusti, quo die Congregatio hæc nostra erecta est pro felici conservatione, & regimine Sanctissimi Domini Nostri Innocentii Papæ XI. solemnè Sacrum de Spiritu Sancto, & post mortem, quem Deus diu servet incolumem, pro anima ejusdem Anniversarium perpetuum in omnibus Congregationis nostræ Monasteriis celebrabimus.

Officia minora B. Virginis, & Defunctorum, item Psalmi Graduales, & Pœnitentiales, sicut etiam Litanie in Choro dicendæ sunt, quando, & quoties in Rubricis Breviarii notatur, & ordinatur. Ipsum vero Officium Beatissimæ Virginis, seu Curfus Mariæ, quando non dicitur, secundum laudabilem consuetudinem, cessante impedimento, quotidie ab omnibus privatim, vel saltem a Fratribus junioribus communiter, secundum ordinem Abbatis in Capitulo, aliove loco idoneo recitetur.

Cæterum in cantu, & psalmodia, pro majore, vel minore celebritate Festorum ea differentia servanda, ut in præcipuis Festivitatibus SS. Trinitatis, Nativitatis, & Epiphaniæ Domini, Paschatis, Pentecostes, Assumptionis Beatissimæ Virginis, Omnium Sanctorum, SS. Angelorum Custodum, S. Benedicti, Patrocinii, & Dedicacionis Ecclesiæ, Laudes integræ, ut etiam Hymnus Ambrosianus, item Prima cantu Choralis secundum tonos Antiphonarum cantentur.

In solemnitate SS. Corporis Christi, & per Octavam Venerabili Sacramento publice exposito, Missæ, & Vesperæ solemniter decantentur. Similiter Tertia, vel in diebus jejunii Sexta, ultra nimirum immediate Summum Officium Missæ antecedit, semper cantanda est, sicut, & Vesperæ per totum annum, itemque Completorium, quando Officium Beatæ Virginis non subjungitur. Aliæ Horæ psallendo persolvi possunt, cum gravitate tamen, & distincte, pausis rite servatis.

Circa horam celebrandi in Choro Matutini, observabitur, ut media nocte Matutinum celebretur. Cum vero in quibusdam Monasteriis nostræ Congregationis ex quadam necessitate propter peregrinorum summo mane occurrentium frequentiam, in aliis ex longa consuetudine introductum sit, Matutinum mane circa horam quartam peragere, licebit continuare hunc morem donec per DD. Visitatores, aut Capitulum Generale rationes examinentur, & quid vel intuitu causæ singularis, vel intuitu omnimodæ uniformitatis, quantum possibile in tota Congregatione introducendum sit, determinetur.

S. 2.

De fervore Spiritus, Meditationibus quotidianis, & recollectione annua.

Cum ad excitandum in nobis fervorem spiritus sit præsens, idemque efficacissimum motivum recordatio obligationis ad perfectionem contendendi ex emissionem Votorum contractæ, ut ea efficacius ad memoriam revocetur, hortamur in Domino omnes tam Abbates, quam reliquos Monachos, ut singulis annis faciant solemnem Votorum renovationem in Solemnitate SS. Angelorum Custodum, ad quam per jejunium, & alia exercitia spiritualia in pervigilio ipsius Festivitatis se præparabunt.

Ad reformationem interioris hominis, & spiri-

tualement profectum apprime necessaria est frequens per devotas meditationes recollectio, ideo in omnibus Monasteriis, tam quotidianas meditationes, quam singularem quolibet anno recollectionem per spiritualia, ut vocantur exercitia per octo dies ad minus introduci, & diligentissime observari statuimus.

In primis igitur mane a media sexta usque ad horam sextam quotidie fit meditatio, sive in cellis, sive propter frigus hyemale in Musæo.

Deinde sub meridiem, antequam ad prandium accedatur, brevior per quadrantem horæ recollectio, sive examen particulare, & rursus ad Vesperam, antequam cubitum concedatur, examen, seu discussio conscientie instituitur, sine ulla dispensatione. Quo tempore Prior, vel Subprior diligenter visitent, & attendant, ne ullus a sacris istis exercitiis se subducat.

Insuper extraordinaria, & major recollectio per annua antedicta exercitia (quorum maximam utilitatem, & fructum passim experientia demonstrat) a nullo, etiam ipso Abbate prætermittenda: sed ad hoc Sanctum opus certum, & congruum tempus per Abbatem singulis annis determinetur. Visitatores vero in suæ visitationis decursu invigilabunt, ut hoc Statutum observetur.

Constituti in exercitiis spiritualibus matutinis horis majori Missæ, & Vesperis intererunt, & reliquo tempore solitariam in suis cellis vitam agent, & contemplationi, atque illis pro recollectione spiritus præscriptis vacent, in fine autem Confessionem generalem annuam faciant.

Insuper, quia plerumque corpus quod corrumpitur aggravat animam, ac nonnullos Fratrum nostrorum in externis negotiis occupatos, varia, graveque curæ distrahant, & turbant, unde fervorem spiritus languescere sæpe contingit: Abbas de consensu Prædis permittet iis, quibus, & quando judicaverit, secedere ad cellas in hunc finem præparatas, ut illic per definitum sibi tempus, liberi ab omni commercio rerum humanarum se totos Divinis tradant, exercitio Sanctæ contemplationis, & operibus pœnitentiæ mentem reficiant, inflaurentque animæ vires; quatenus ad subeundos pro Dei gloria, & Congregationis bono solitos labores, renovati spiritu mentis suæ, & induti virtute ex alto ferventius prodire valeant.

Sacrum tempus Quadragesimæ ea puritate, quam S. Pater Benedictus exposcit, pro modulo transigere satagent Fratres nostri, atque in eum finem Abbas uniuscujusque Monasterii, congregatis omnibus in Capitulo feria quarta Cinerum, & lecto Capitulo Regulæ 49. quod incipit, *Licet omni tempore*, breviter eos hortabitur, ut disciplinam Monasticam religiosius observare, in patientiæ operibus strenue sese exercere, & sancta proposito ferventius innovari studeant.

Sacerdotes ad Sacramentum Confessionis saltem bis in hebdomada, & alii non Sacerdotes semel, qui singulis diebus Dominicis, & festis tam de præcepto, quam majoribus Ordinis ad Sacram Synaxim accedant.

S. 3.

De Lectione spirituali.

Per devotam Librorum spiritualium lectionem materia paranda, & animus ad pias cogitationes, & contemplationes disponendus est. Unde in primis providendum, ut singuli Libros asceticos, & pios ad sufficientiam habeant, maxime autem Sacram Scripturam.

Legendum in primis aliquid ex hujusmodi libris, vel libellis ante meditationem, item priusquam Chorum, & maxime antequam Sacerdotes ad celebrationem Missæ accedant. Communis autem lectio spiritualis omni die ab hora quarta usque ad quintam vespertinam instituen-

da,

da, ubi omnes in summo silentio, & quiete librorum spiritualium lectioni vacabunt: utque hoc certo fervetur, Superiores diligenter visitabunt, & invigilabunt.

Publicæ insuper lectiones spirituales, more in pluribus Monasteriis jam recepto, ut scilicet ante horam Completorii omnibus Fratribus sive in Choro, sive in alio loco opportuno convenientibus, ab uno Lectore per quadrantem circiter horæ collationes uti antiquitus nominantur, idest, ex libro singulariter devoto, pro ædificatione, ac recollectione audientium, quidpiam legatur, continuari, vel ubi in usu non sunt introduci omnino debent, & nunquam propter ullam causam, prætermitti.

Ad Mensam quoque in Refectorio non libri profani, & curiosi, sed devoti, & salutares, unde audientes spirituales, etiam dum corpus cibis reficiunt, animæ refectioem haurire possint, legendi sunt.

Qualibet die Dominica legatur aliquid de Regula S. Patris Benedicti, cujus observantiam per nostram Congregationem, & has Constitutiones præcipue intendimus.

CAPUT V.

De perfecta Votorum substantialium observantia.

§. 1.

De Custodia Castitatis, & Clausura.

Ea in hoc genere cura, & custodia adhibenda est, ut omnes occasiones, etiam remotiores, & quicquid scandalum, vel malam apud alios suspicionem parere posset, accurate præcaveatur, & abscindatur. Qua de causa prius in primis clausura Monasterii, de qua singularem curam P. Prior habebit, eatenus custodienda, ut nulli Sæcularium accessus pateat, vel ubi iusta necessitas postulat Viros (feminis semper exclusis) Sæculares admitti, v. g. Opifices: Id non nisi cum præcitu, & licentia Abbatis, vel P. Prioris fiat.

In hujus exactæ custodiæ finem, Ostiarius clavem sub prandio, & cena, oclusa diligenter porta, apud Præsidentem in mensam deponat, ut interim nemini accessus pateat.

Multo minus aliquis Conventualis clausuram egrediatur sine simili licentia, eaque, vel speciali in casibus, & causis specialibus, vel generali Officialibus pro exigentia officiorum concedenda: hæc ipsa tamen nulli indefinite, sed limitate, vel ad certas horas concedenda est, idque non sine Socio Religioso, aut in casu quodam forte extraordinario, saltem famulo adjuncto.

Præterea, quod in Sancta Regula tantum habetur, ut ea, quæ extra Monasterium, vel clausuram visa, vel audita sunt per Officiales, & quocumque, non referantur ad Conventum &c. debita observantia custodiatur, ita quidem, ut de materia ullatenus scandalosa, vel quæ pravos animorum affectus, suspensiones, murmuraciones, aut etiam inutiles distractiones, & in spiritualibus turbationes causare possint, in Conventu referre, aut recensere non liceat.

Cavendum insuper, & occasiones amputandæ sunt, ne Religiosi cum feminis familiaritatem, conversationem, aut communicationem habeant, nisi præcise, quatenus iusta, & nota necessitatis, vel utilitatis causa Officialibus, & quandoque in aliis iudicio Superiorum, quorum licentia specialiter, & expresse hoc casu requirenda est, indubie exigat. Et nihilominus custodito, ut quicumque quacumque ex causa, vel licentia ad colloquium feminarum in publicum admittitur, non nisi cum religiosa modestia, & gravitate cum iisdem conversetur, neque ultra tempus, locum, &

modum præscriptum cum eisdem conversetur. Si quem in hoc genere incautum, aut ullo modo scandalosum Abbas, aut Visitatores invenerint, eum vel ab officio amoveant, vel in posterum nunquam amplius ad similem occasionem, vel conversationem admittant.

§. 2.

De Abdicatione Proprietatis.

Proprietatis vitium (uti merito a S. Patre nostro appellatur) a Monasteriis nostris eliminandum est, ne quisquam in re temporalis quacumque ulum dominium, vel jus qualecunque, utpote cuius omnino in singulari incapax est, sibi imaginetur, & fingat, neque etiam talem affectum ad rem quacumque concipiat, quin eam ad nutum Superiorum sine ulla contradictione, vel murmuracione dimittere sit paratus.

Si quidquam singulariter uni, vel alteri per amicos mittatur, vel quacumque ratione obvenerit, id recte Superioribus offeratur, vel D. Abbati, vel P. Priori, pro qualitate, & quantitate rei: qui Superiores talia ad usum revocabilem ei, cui destinata sunt, si rationale videtur, concedere possunt, sed non debent. Imo si taliter oblata fuerint pretiosa, & superflua, & magis, si singularitatem, vel difformitatem in Conventu introducent, nullo modo concedi debent.

Esculenta, & poculenta ad commune Refectorium deferri debent, siquidem raro, & moderate quidpiam offeratur, secus inhibendæ, nec acceptandæ sunt tales oblationes.

Nullus in Conventu pecuniam ullam detineat, sed delinquentes in hoc genere, etiam pro modica, & minima quantitate congruis poenitentis puniantur.

Officiales, qui pro exigentia suorum officiorum pecunias detinere, ac dispensare debent, in hoc iuxta voluntatem Abbatis agant, nec sibi particulariter sine præcitu, & licentia ejusdem quidpiam applicent, vel aliter expendant, quam ex injuncto officio, vel jussione Abbatis debent.

Habeat P. Prior capsam aliquam, & moderatum ararium: in quod pecuniæ Conventualibus oblata reponantur, liceatque P. Priori talia Conventualium oblata pro ipsorum Monachorum indigentis, aut pro necessitatibus discrete dispensare, sine tamen ulla obligatione, aut jure quæsito illi, cui oblata sunt. Ipse vero P. Prior teneatur singulis annis dare rationem D. Abbati de omnibus ad ararium Conventus acceptis, & expensis. Neque tamen id, quod finito anno ultra expensas restabit, statim eidem tradere debet, sed proportionatam quantitatem pro exigentia futurarum expensarum in manibus, & capsâ sua retinere potest; quod vero abundat, D. Abbati tradatur in usum, & utilitatem Monasterii erogandum.

Ut vero proprietatis vitium non solum in pecuniis, sed in omnibus etiam aliis rebus extirpetur, præcaveatur, singulis annis cum schedula quadragesimali bonorum operum ex præscripto Regulæ ad initium Quadragesimæ afferenda, dent singuli aliam schedulam, seu designationem omnium rerum, quas ad usum quisque suum in Cella, vel alias retinet, quatenus unusquisque in conscientia securus esse possit, nihil se, insciis Superioribus, detinere.

§. 3.

De Obedientia, & Reverentia Superioribus exhibenda.

Proprium, & principale requisitum vitæ, & status regularis est obedientia, quam pro merito toties commendat, & inculcat S. Regula nostra: ab omnibus proinde, qui nomen, & meritum

viri Religiosi desiderant, sancte observanda. Et quidquid a DD. Abbatibus, ceterisque nostræ Congregationis Superioribus jubetur, quod illicitum, & Regulæ, seu Institutio contrarium non est, sine contradictione, & murmuratione implendum erit.

Si quid injungatur, quod difficile, aut supra vires, vel qualitates suas esse videretur, v. g. Si quis officium per Religiosos administrari solitum suscipere, si docere, concionari &c. jubetur, licebit quidem modeste se excusare, & rationes in contrarium allegare, attamen pertinaciter judicio suo insistere non licet, sed si auditis rationibus hujusmodi Superior in sua jussione persistat, Religiosus subditus non suam, sed Superiorum voluntatem sequatur, & confusus de adjutorio Dei, obediat.

Singulariter, & sub gravi poena prohibitum sit, ne quis cum Abbate, vel Priore suo, & aliis Superioribus, proterve contendere, vel nullo modo eos, quos vice, vel nomine Christi sibi præpositos scit, verbis, aut signis quibuscumque despiciere, vel injuriare præsumat. Sed si quis causam etiam justam contradicendi, vel mandatis Superiorum se opponendi habere putat, eam modeste sine expostulatione proponat, quam utique Superiores prudenter secum ponderabunt, & quatenus justum, & expediens videbitur, deferent, & condescendent. Si hoc non fiat, adeoque Religiosus quicumque injuste se opponi, & gravari judicet, salutare appellationis remedium conceditur, servato tamen Juris, & instantiarum ordine, tum debito moderamine, & modestia religiosa: nimirum si quis a P. Priore se injuste privatam, vel alio modo gravatum putat, ad D. Abbatem quidem libere appellare potest, uti semper omnibus in quacumque causa liber accessus ad eundem patere debet. Attamen nullus tunc statim quando corripitur, quasi stante pede in vocem appellationis erumpat, quod sine despectione immediati Superioris haud fieret, sed correctionem, vel etiam penitentiam dictationem in religiosa humilitate excipiat, primosque, & præcipites animi motus tunc coerceat, intervallo autem, ubi animo serenato, & deliberatione prudenti præhabita, appellationem necessariam judicat, D. Abbatem adeat, prius tamen a P. Priore, & more consueto licentia petita.

Ab Abbate fiet appellatio ad Visitatores, a Visitatoribus ad Præsidentem, & ab hoc ad Capitulum, a Capitulo vero immediate ad Sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper, & quandoque liber pateat accessus.

CAPUT VI.

De temporis per totam diem distributione.

Ut otiositas, quæ religiosis animabus maxime inimica, & infesta est, in Monasteriis nostræ Congregationis locum, & tempus nullum inveniat, singulis totius diei horis certæ occupationes assignantur, quas strictè observari, curæ Superiorum, maxime P. Prioris in Conventu semper præsentis, committitur, & jungitur; nimirum hora constituta excitentur Fratres ad Matutinum.

Ubi Matutinum media nocte celebrandum erit, hora quinta excitatio fiat. Media Sexta usque ad Sextam completam meditationi matutinæ sedulo omnes incumbant. Quadrante post sextam, dato brevi signo campanæ in Choro Prima persolvenda erit.

Modica temporis intervalla, quæ inter Matutinum, & meditationem, item inter hanc, & Primam intercedunt, partim corporis necessitatibus, partim singulari devotioni, ac precibus Matutinis destinata sunt.

Post Primam in Choro persolutam, & Capitulum finitum, usque ad Summum Officium, Patres, seu Sacerdotes Missas celebrabunt. In cele-

brando vero, quantum fieri potest, servetur ordo per determinationem horæ, vel temporis certi, quo quilibet Sacerdos celebrare debeat, itaut una Missa post alteram habeatur, quatenus devoti fideles in Ecclesiam venientes, omni tempore sacrum audire possint, prævia, & subsequente debita preparatione, & recollectione. De reliquo seu Theologicis, seu casuisticis, seu pro qualitate personarum aliis studiis, secundum dispositionem Superiorum, vacandum erit. Media Nona, vel in diebus Juniorum hora Nona, signum dabitur ad Officium summum, & horas duas Canonicas ante, & post illud, modo ante dicto, persolvendas.

Tertio quadrante decimam, vel in diebus Junii ante undecimam recollectio particularis, seu ut vocant, *Examen particulare*, dato hoc signo fiet. Deinde ad mensam, seu Refectorium eundem, servato semper silentio extra horas specialiter colloquio, & recreationi deputatas. Refectio- ne facta consueto modo *Palmo Miserere* e Refectorio exeundum sive ad Chorum, sive ad locum Capitularem, ubi gratiarum actio compleatur. Mox Nona psallenda erit in Choro.

Post hoc hora circiter colloquio, & honestæ recreationi conceditur, videlicet usque ad mediam Primam, vel si dies Junii sit a duodecima usque ad Primam.

Recreatione terminata, vel toto tempore usque ad Vesperas studiis incumbendum, vel pro qualitate personarum, aut exigentia circumstantiarum hora una, aliis exercitiis, quatenus secundum judicium Superiorum singulis convenire, & expedire videbitur, deputari potest v. g. pro addiscendo Cantu maxime Choralis, pro conferentia Casuisticis, aliisque literariis materiis, vel denique pro opere manuali &c. qua etiam hora ab Officialibus, Opificibus, aut Ministris petantur, quæ petenda, & dentur, quæ danda sunt.

De reliquo, tempus pomeridianum usque ad Vesperas studiis, & Lectioni Librorum spiritualium impendatur. Licebit tamen ordinarie singulis septimanis semel, aut pro ratione tempestatis, aliquando etiam bis ad campos ambulare, petita, & obtenta licentia Superiorum.

Hora tertia Vesperæ cantandæ, post quas ab hora quarta usque ad quintam lectio spiritualis erit, ut ante dictum est.

Cæna finita per mediam horam honesta recreatio conceditur, ita tamen, ut tam relaxationes pomeridianæ, quam colloquia, post collationes serotinas, non permittantur in feriis sextis Quadragesimæ, nec per totam majorem hebdomadam, usque ad Sabbatum Sanctum exclusive.

Tertio quadrante ante Septimam per unum Lectorem ex collationibus SS. Patrum, vel aliis libris devotis legendum per quadrantem circiter horæ: subjungendum mox hora Septima Completorium.

Denique cum recollectione Vespertina, seu examine conscientiæ &c. dies concludenda, itaut hora octava omnes in quiete, & in Cellis sint.

Circa hunc ordinem diei, limitatio quædam, excepto tamen Choro, fieri poterit ab Abbate, juxta rei, personarum, præcipue Lectorum, & Scholasticorum, & temporis exigentiam, si ob certas, & particulares causas, non semper ita exacte in omnibus, observari possit.

CAPUT VII.

De Victu, Jejunio, & amictu ad necessitatem, sine superfluitate,

§. I.

De Cibo, & Jejunio.

Ordinamus, ut ex arbitrio per Sacram Regulam Abbatibus dato, quod hæcenus ratione

viſtus obſervatum fuit, in poſterum ia ſingulis Monafteriis obſervetur.

Ultra Jejunia Eccleſiaſtica in omnibus Monafteriis ulteriora, vel Regularia Jejunia obſervanda ſunt. Et quidem per totum annum ſingulis diebus Mercurii, & Veneris (tempore Paſchali, & Natalitio uſque ad Octavam incluſive Epiphaniæ excepto) tam a carnibus, quam altera reſeſtione abſtinendum.

In Adventu per totum jejunandum eſt, ita ut ab altera reſeſtione abſtineatur, ſola Collatiuncula conſuetæ loco Cœnæ conceſſa.

In hebdomada vero integræ ante Adventum, & per decem dies ante feriam cinerum dempta Sexta feria, & Sabbato, aut Jejunio Eccleſiæ, Jejunium, & abſtinentiam ab eſu carnis relaxamus, & ut aliquod obſonium in prandio, & cœna addatur, indulgemus.

In honorem Beatæ Virginis Jejunium regulare ſervabitur in Vigiliis Nativitatis, & Purificationis ejuſdem: Omnes quoque jejunabunt in Vigilia Feſtivitatis Sanctorum Angelorum Cuſtodum.

S. 2.

De Habitu, & Tonſura.

Inter principaliora, quæ in Viſitationibus obſervari, & ubi neceſſe fuerit reformari debent id erit, ut tam Conventuales omnes, quam reſpeſtively etiam Abbates habitu, & tonſura decenti, & honeſto, ſimulque modoſto, ſine vanitatibus ſæcularibus, veſtiti incedant, intra, & extra Monafterium, nullo etiam modo veſtimentis ſericis utantur.

In ſpecie omnia veſtimenta exteriora etiam tibialia, non alterius, quam nigri coloris ſint, eaque lanæ, aut lineæ.

Deinde in Congregatione noſtra omnimodo quoad veſtimentorum formam, etiam quoad materiam, æqualitatis, & pariſormitatis introducantur. Quod ſolertiæ DD. Viſitatorum committitur, ut tempore viſitationis circa pariſormem habitum, & tonſuram interim ipſi eatenus rem componant, quatenus ad eorum relationem in proximo Capitulo Generali, ultimatè ſtatui poſſit, quod decentiſſime videbitur.

In conſideratione hujus conformitatis, quoad induſia, & lectiſternia nihil quidem mutetur quoad eos, qui jam profeſſi ſunt, niſi ultro ipſi pietate ducti, ita velint, ratione vero aliorum, qui in poſterum profeſſionem emittent, ſtatuiamus, ut obſervetur quicquid in proximo Capitulo Generali determinabitur.

CAPUT VIII.

De Infirmis Fratribus.

Quia Sanctus Pater Benedictus affectu vere paterno Infirmis proſpexit, & Cap. 36. Regulæ ordinavit, Infirmorum curam ante omnia, & præ omnibus adhibendam: item maximam curam Abbatis eſſe debere, ne ob aliquam negligentiam patiantur &c. Ideo nec ſumptibus, nec laboribus parcendum, ſed omni modo curandum erit, ut quæ pro ſalute, tum corporis, tum animæ neceſſaria ſunt, in tempore, & promptè ſubminiſtrentur.

In ſingulis igitur Monafteriis Abbas cum conſilio, & matura deliberatione eligat certum & idoneum Medicum, qui tempore neceſſitatis ſuccurrere ſit obligatus, eique hanc libertatem concedat, ut quæ ægrotantibus neceſſaria iudicabit, ſine reſpectu ſumptuum præſcribere poſſit.

Porro qui infirmitatè quacunquè corripitur tempeſtively, vel Abbati, vel Priori ſtatim ſuum indicet, & confidenter conferat tam circa me-

dicinam, aut Medicum advocandum, quam etiam de cibo, & potu conducente; item exemptione à Choro, & ſi quid aliud pro reparatione ſanitatè neceſſarium videbitur.

Nulli quidem liceat ſine expreſſa licentia Superiorum Medicum advocare, aut per literas conſulere, vel etiam a præſente medicinam accipere: ipſi vero Superiores difficiles non erunt; ſi prædicto modo confidenter ſtatus, & cauſæ rationabiles ſignificentur.

Uterius autem ſolicite curandum, & providendum, ut ægrotus Medici iudicio ſe plene ſubmittat. In quem ſinem idoneus Miniſter deſtinandus erit, qui ſedulam Infirmi curam gerat, & accurate acceptam a Medico inſtructionem obſervet, contraria, vel noxia nullatenus admittat.

Præter Miniſtrum, ſeu famulum unus ex Conventu vir maturus, ſive in genere pro omnibus, ſive particulariter pro ſingulis infirmis deputetur, qui circa ægrotantem altiorem inſpectionem habere, eundemque tam verbis, & frequenti viſitatione conſolari, quam etiam, quæ neceſſaria videntur, procurare, & ſi defectus appareat, P. Priorem, vel D. Abbatem tempeſtively monere poſſit.

Ipe etiam Abbas non intermittat ſæpius ægrotantes viſitare, quibus magnum ſolacium, & dolorum levamen erit, ſi in afflictione ſua paternum erga ſe affectum advertant, & experiantur.

Multo magis ipſi Conventuales, ſeu Confratres in hoc caſu neceſſitatis, ſeu infirmitatis ex ſincera charitate obſequia, & ſolatia ſibi mutuo præſtent, & quantum Infirmo commodum, & expediens eſt, ſive recreationis, ſive etiam alio tempore, cum licentia tamen P. Prioris Infirmariam accedant, & Infirmum conſolentur, & recreent.

Quia vero major ſemper de ſalute animæ, quam corporis eſſe cura debet, eo in primis omni ſtudio adlaborandum, ut infirmus in anima, & conſcientia bene diſpoſitus ſit, & maneat. Proinde cavendum, ne vanis, & variis colloquiis Spiritus diſtrahatur, ſed magis ad pietatem, patientiam, & reſignationem, item frequentem Sacramentorum iterationem per eos, qui ex ordinata charitate eum viſitare volunt diſponatur.

Quod ſi mortis periculum propinquum appareat, ordinabunt Superiores, ut frequentet ex idoneis libris lectiones, adhortationes quoque & ſuffragia Fratrum non deſint, quibus Spiritus a corpore migraturus feliciter ad Dominum dirigatur.

CAPUT IX.

De conformatione diſciplinæ Regularis cum aliis noſtri Ordinis Congregationibus.

Præter hæcenus conſtituta ſuperſunt complura alia particulariter circa mores, obſervantias, & cæremonias, ipſamque diſciplinam Regularem in omnibus Monafteriis noſtræ Congregationis pariſormiter introducenda, & obſervanda. In quibus, ut conformitas, & ſolida Regularis Diſciplina introducatur, deſuper Conſtitutiones particulares conſcribantur, ſingula capita Regulæ Sancti Benedicti declarantes adinſtar Conſtitutionum Congregationis Caſſinenſis, & Sancti Mauri, & aliarum; & juxta laudabiles earumdem præxes, colligendæ a quibuſdam ad id habilioribus a Capitulo Generali deputandis, & intra triennium in debitum ordinem redigendæ, atque a futuro Capitulo Generali revidendæ, eum in ſinem, ut Sedi Apoſtolicæ pro confirmatione præſententur.

Quæ futuro tempore ulterius diſponendæ, & corrigendæ occurrunt, circa ea in Viſitationibus, & Capitulis triennialibus inquirendæ, atque defectus hujusmodi per chartas Viſitatio-

num, & recessus Capitulum emendandi erunt. Et quidem circa pariformem introductionem Regularis Disciplinae, respiciendum in primis erit ad Sanctam Regulam, ubi satis expressum, & prospectum est, neque aliud fere desideratur, quam debita observantia, & executio.

Deinde sicuti ad S. Regulam declaratione aliqua, vel singulari studio opus videbitur, ad statuta aliarum supradictarum Congregationum recurrendum, eoque semper collimandum erit, ut inter omnia Monasteria nostra conformitas cum supradictis Congregationibus, tam in celebratione Generalis Capituli, quam in electione Praesidis, Vistatorum, & Abbatum, uti etiam in reliquis omnibus, quae spirituales, & temporalem totius Congregationis nostrae Bavaricae, & singulorum Monasteriorum directionem concernunt, conformatione omni meliori modo introducatur.

Unde DD. Vistatorum cura specialiter committitur, ut statim in prima vistatione diligentissime inquirant, ubi, & in quibus discrepantia, & difformitas usu, vel abusu introducta sit: simulque rationes, & causas disparitatis, aut relaxationis perquirant, & si quid alicubi irrationabiliter declinatum agnoscant ex melioribus rationibus Superiores, & Conventuales ad pariformem, quae in dictis aliis praefatarum Congregationum Monasteriis laudabiliter viget, disciplinam disponant. Quod si vero obstacula, seu causa contradicendi alicujus momenti, & probabilitatis opponantur, res ad Capitulum triennale referenda, ibique communi consilio statuendum erit, quod consideratis considerandis practicabile iudicabitur, habito, ut praedictum est, respectu tum ad Sanctam Regulam, tum ad dictarum Congregationum statuta, a quibus temere sine certa, & iusta causa non declinabitur.

Ad harum Constitutionum observantiam tenentur omnes, & singuli Abbates, & Religiosi Monasteriorum omnium in Brevi Apostolico Ereptionis sub Datum Romae die 26. Augusti 1684. expressorum, necnon aliorum de dominio dumtaxat Serenissimi Electoris uriniusque Bavariae Ducis &c. quorum Abbates pro facta sibi a Sancta Apostolica Sede facultate, nostrae Congregationi, vel jam acceperunt, vel in posterum accedent.

Si quid porro cum tempore mutandum, innovandum, vel minuendum, aut alias addendum censetur, poterit id fieri in Capitulis Generalibus, ita tamen, ut quae taliter in Capitulo Generali decernentur, vim legis non habeant, quin a Capitulo sequenti fuerint confirmata, & quatenus his Constitutionibus contraria fuerint, a Sancta Sede Apostolica approbentur.

Quod si quis Abbas, vel Monachus ex praefatis Monasteriis sic in Congregationem unitis, vel unientis dixerit, se ad has Constitutiones non teneri, vel quod ei pro libitu liceat a Congregatione discedere, & exemptioni a Sancta Sede Apostolica ad formam Helveticae Congregationi concessae renuntiare, a Regularibus Superioribus suis tanquam Apostata puniatur.

Preces Praesidis, & Abbatum.

Nobis propterea Caeselinus Abbas Praeses, alique Abbates Exponentes praedicti humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur ipsos Exponentes specialis favore gratiae prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat, consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de memoratorum Cardinalium, &

Praelatorum, qui rem mature pluries discussurunt, consilio, omnes, & singulas Constitutiones praesertim auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§. 1. Decernentes easdem praesentes literas, & Constitutiones praesertim auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§. 2. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit Ordinibus, & Monasteriorum praefatorum, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 3. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transcriptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud ubicumque locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatorum die VI. Febr. MDCLXXXVI. Pontificatus nostri Anno Decimo.

Confirmatur Decretum Congreg. Episc. & Reg. circa electiones Abbatum Congregationis Bavaricae Ord. S. Benedicti.

Horum Monachorum Constitutiones extant Const. ed. 1686., Feb. 6. P. 10. Privilegia vero Inn. XII. Const. ed. 1691., Aug. 11., P. 1.

INNOCENTIUS PAPA XI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Nuper pro parte dilectorum filiorum Caeselinus Abbatis Monasterii Sancti Ermanni, Ratisbonen. Praesidis, & caeterorum Abbatum Monasteriorum Congregationis Bavaricae Ordinis Sancti Benedicti sub titulo Sanctorum Angelorum Custodum a Nobis erectae, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium praeposita, exposito, quod cum in Constitutionibus dictae Congregationis Bavaricae a Congregatione nonnullorum ejusdem S. R. E. Cardinalium, & Romanae Curiae Praelatorum, desuper a Nobis specialiter deputata, jam correctis, & approbatis, non satis dispona-

Confirmatio
relatarum
Constitutio-
num.

Clausula.

CXLVIII.

Dat. 9. Febr.
1686. An. 10.

Proponuntur
quaedam du-
bia Congreg.
Episc. & Reg.
circa electio-
nem Abbatum.

tur